

Adrijan Mol
**ORUŽJE ZA MASOVNO
UNIŠTENJE**

Sju Taunzend

Preveo
Zoran Ilić

Laguna

Naslov originala

Sue Townsend

ADRIAN MOLE AND THE WEAPONS OF MASS DESTRUCTION

Copyright © Broadway Productions Ltd, 2004

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Ova knjiga je posvećena uspomeni na
Džona Džejmsa Alana Bola,
Morin Pamelu Brodvej i
Džajlsa Gordona.*

*I Divnim devojkama,
Finli Taunzend,
Izabeli Karter,
Džesiki Staford i
Mali Taunzend,
s ljubavlju.*

Izrazi zahvalnosti

Želela bih da zahvalim svom suprugu Kolinu Brodveju na praktičnoj podršci i ljubavi koju mi je pružio tokom pisanja ove knjige.

2002.

Lično i poverljivo
Uvaženi i časn
Toni Bler, narodni poslanik i
kraljičin pravozastupnik
Dauning strit br. 10
Vajthol
London SW1A

Šetalište visterija
Ešbi de la Zouk
Lesteršir
29. septembar 2002.

Dragi gospodine Bler,

Možda me se i sećate – upoznali smo se na prijemu priređenom u čast norveške industrije kože u Donjem domu 1999. godine. Upoznala nas je Pandora Brejtvejt, sada zamenik ministra za obnovu građevinskog zemljišta i kratko smo razgovarali o BBC-ju, kada sam izneo svoje mišljenje da je stav te korporacije prema scenaristima iz unutrašnjosti sraman. Nažalost, pozvali su vas na drugi kraj dvorane zbog neke hitne stvari.

Pišem vam da bih Vam se zahvalio što ste me upozorili na neminovnu opasnost koja pretila Kipru od oružja za masovno uništenje Sadama Huseina.

Za sebe i starijeg sina rezervisao sam za prvu sedmicu novembra sedmodnevni aranžman u *Atina apartmanima*, u Pafosu na Kipru, po ceni od ukupno 571 funte, ne uključujući aerodromsku taksu. Moj lični savetnik za putovanja, Džoni Bond, iz agencije *Lejtsan d.o.o.*, zatevao je da položim depozit od 57,10 funti, koji sam mu uplatio 23. septembra. Zamislite moje zaprepašćenje kada sam sledećeg dana uključio televizor i čuo kako obavestavate Donji dom da bi Sadam Husein mogao da napadne Kipar oružjem za masovno uništenje u roku od četrdeset i pet minuta!

Odmah sam nazvao Džonija Bonda i otkazao aranžman. (Pošto imam samo četrdeset i pet minuta na raspolaganju, ne bih da rizikujem da budem na plaži, onemogućen da čujem eventualno upozorenje Ministarstva inostranih poslova.)

Moj problem se, gospodine Bler, sastoji u sledećem: agencija *Lejtsan d.o.o.* odbija da mi vrati depozit ukoliko im ne obezbedim dokaz:

- a) da Sadam Husein ima zalihe oružja za masovno uništenje,
- b) da ga može spremiti za upotrebu u roku od četrdeset i pet minuta i
- c) da to oružje ima domet do Kipra.

Džoni Bond, koji je juče, kako to tvrde njegove kolege, bio „van kancelarije“ (pretpostavljam da je išao na marš „Zaustavite rat“), usudio se da dovede u pitanje istinitost Vaše izjave pred Donjim domom!

Da li bi bilo moguće da mi pošaljete rukom napisanu belešku kojom se potvrđuje pretnja Kipru, ne bih li je ja prosledio Džoniju Bondu i time povratio svoj depozit? Teško da sebi mogu priuštiti da izgubim 57,10 funti.

Gospodine, Vaš odani
Adrijan Mol

P.S. Pitam se da li biste zamolili svoju suprugu Čeri ako bi mogla da pristane da u svojstvu govornika gostuje 23. decembra ove godine na svečanoj večeri *Književnog kružoka Lesteršira i Rutlanda*. Vil Self* nas je odbio – prilično osorno, moram reći. Ne plaćamo honorar niti putne troškove, ali mislim da će uvideti kako smo mi jedna živahna i podsticajna družina.

U svakom slučaju, gospodine Bler, samo nastavite tako da radite.

Subota, 5. oktobar 2002.

Danas sam pogledao stan u adaptiranoj *Staroj fabrici akumulatora*, na Pacovskom pristaništu. Mark B'astard,* trgovac nekretninama, rekao mi je da se za nekretnine kraj kanala otima masa kupaca ne bi li ih posle izdavalala. Na sjajnoj je lokaciji, pet minuta hoda stazom niz obalu do knjižare u kojoj radim. Stan ima jednu ogromnu sobu i kupatilo sa zidovima od staklenih cigala.

Kada je Mark B'astard otišao da mokri, mogao sam da vidim njegovu zamagljenu konturu, tako da ću, ako kupim taj stan, zamoliti majku da mi sašije zavese.

Izašao sam na terasu ograđenu čeličnom mrežom ne bih li video kakav je pogled. Ispod mene je bio kanal koji je svetlucao na jesenjem suncu. Prolazilo je jato labudova, jedna siva ptica je proletela, a ispod mosta se pojavio i jedan uzani brodić. Kad je prolazio kraj moje terase, čovek s bradom i sedim boemskim konjskim repom mi mahnu i reče: „Divno popodne.“ Video sam mu i ženu kako u dnu brodića pere sudove. Videla je i ona mene, ali mi nije mahнула.

Mark B'astard se uviđavno povukao dok sam upijao atmosferu ovog mesta. Onda mi se pridružio i pokazao nekoliko originalnih zanimljivosti: delove podnih dasaka progorele od kiseline, kuke za koje su tokom rata kačene zavese zbog zamračenja.

Pitao sam ga u šta se preuređuje susedna zgrada na kojoj su postavljene skele.

„Mislim u hotel“, odgovorio je.

Zatim mi je kazao kako je Erik Šift, multimilioner koji je bogatstvo zaradio na starom gvožđu i koji će imati neograničeno

* Vil Self (1961) – engleski pisac, kritičar i kolumnista, poznat po satiričnim i grotesknim romanima i propovetkama čija se radnja odvija u naizgled paralelnim svemirima. (Prim. prev.)

* Engl.: *bastard* – kopile, kučkin sin. (Prim. prev.)

vlasništvo nad mojom nekretninom, kupio čitavo Pacovsko pristanište i kako se nada da će od njega napraviti lesterski ekvivalent pariskoj Levoj obali.

Priznao sam Marku da sam oduvek želeo da se u slobodno vreme bavim akvarelom.

On klimnu glavom i reče: „To je lepo“, ali imam utisak da nije znao o čemu pričam.

Mark sa žudnjom pogleda unaokolo u čisto bele zidove i reče: „E, u ovakvom prostoru bih ja voleo da živim, ali imam troje dece ispod pet godina i ženu koja hoće da ima baštu.“

Rekoh mu da saosećam s njim i da sam doskoro kao samohrani otac brinuo o dva dečaka, ali mi je Britanska armija uzela sedamnaestogodišnjeg Glenu, a devetogodišnji Vilijem je otišao da živi sa svojom majkom u Nigeriju.

B'astard me pogleda sa zavišću i reče: „Mladi ste da biste decu ispustili iz ruku.“

Rekoh mu da imam trideset i četiri i po godine i da je vreme da, za promenu, sebe stavim na prvo mesto.

Pošto mi je B'astard pokazao ugrađen radni sto od granita u kuhinji, pristah da kupim stan.

Pre no što smo otišli, izađoh na terasu da bacim još jedan pogled. Sunce je zalazilo iza višespratne garaže u daljini. Stazom kraj obale je prolazila jedna lisica sa kesom iz *Teska* u ustima. Neko stvorenje mrke boje (pretpostavljam rečna voluharica) uskoči u kanal i izgubi se sa vidika. Labudovi su kraljevski plovili. Najveći od njih me pogleda pravo u oči, kao da hoće da kaže: „Adrijane, dobro došao u svoj novi dom.“

22.00

Ušao sam u kuhinju, utišao ton na radiju i obavestio svoje roditelje da se selim iz njihove gostinske sobe u stan u adaptiranoj *Staroj fabrici akumulatora* u Pacovskom pristaništu u Lesteru, što je moguće pre.

Moja majka nije mogla da sakrije oduševljenje ovom vešću.

Moj otac se podrugljivo nasmeja: „*Stara fabrika akumulatora*? Tvoj deda je nekada tamo radio, ali je morao da napusti posao pošto je dobio sepsu od ujeda pacova. Mislili smo da će morati da mu amputiraju nogu.“

Moja majka reče: „Pacovsko pristanište? Je l' to tamo gde se iduće godine otvara hostel za propalce?“

Rekoh: „Pogrešno si obavestena. Čitavo područje se preobraća u kulturni kvart Lestera.“

Kada upitah majku da li bi mi sašila zavese za kupatilo ozidano staklenim ciglama, ona reče sarkastično: „Izvini, ali mislim da si me pomešao s nekim ko u kući ima iglu i konac.“

U sedam sati je moj otac pojačao ton na radiju i slušali smo vesti. Britanski vojni rukovodioci zahtevaju da znaju koja će biti njihova uloga ako Britanija uđe u rat protiv Iraka. Cene akcija su ponovo pale.

Moj otac udari glavom o sto i reče: „Ubiću onu bitangu finansijskog savetnika koji me je nagovorio da uplaćujem penziju kod *Ekvitable lajfa*.“*

Kada je počela uvodna tema *Arčerovih*,** moji roditelji uzeše cigarete, upališe ih i sedoš, neznatno otvorenih usta, da slušaju tu poljoprivrednu sapunicu.

Rade sve zajedno u još jednom pokušaju da spasu svoj brak.

Moji otac i majka su pripadnici posleratne „bejbi-bum“ generacije. Njoj je pedeset i devet, a njemu šezdeset i dve. Neprestano čekam da popuste pred starošću i počnu da nose uniforme kao i ostali starci. Voleo bih da ih vidim kako nose bledežute kapute, pantalone od poliestera i, kada je moja majka u pitanju, sedu

* *Equitable Life* – zavod za životno osiguranje i penzije u Ujedinjenom Kraljevstvu, osnovan 1762. godine, kompanija koja je 2000. skoro propala zbog lošeg poslovanja. (Prim. prev.)

** BBC-jeva dugogodišnja radio-serija o Arčerovima, porodici sa sela. (Prim. prev.)

kosu onduliranu u obliku karfiola, ali ni jedno ni drugo se ne predaje. I dalje se uvlače u odrane farmerice i uske crne kožne jakne.

Moj otac misli da će ga, ako pusti svoju sedu kosu, zameniti sa nekim ko je nekada bio u muzičkom biznisu. Jadna budala zavarava samog sebe. Uvek će ličiti na penzionisanog prodavca termoakumulacionih peći.

Primoran je da sada sve vreme nosi kačket za bejzbol zato što je izgubio veći deo kose na temenu, pa mu se vidi jedna ludorija iz mladosti: na momačko veče, pošto je popio deset limenki *Everards bitera*, pristao je da obrije glavu i na lobanji zelenim mastilom istetovira „Ja sam ćaknut“.

Na svu sreću, momačko veče je održano nedelju dana pre venčanja, ali to objašnjava zašto na jednoj fotografiji sa venčanja moj otac liči na robijaša Ejbela Megviča iz *Velikih očekivanja*.

Mom ocu je uklanjanje ostalih tetovaža platilo državno socijalno, ali ovu od zelenog mastila neće da finansiraju. Za nju bi trebalo da ode u Ulicu Harli* ne bi li je skinuo laserom, što košta hiljadu funti. Moja majka ga tera da uzme kredit u banci, ali on kaže da je jednostavnije i jeftinije nositi kačket. Moja majka kaže da ne može da podnese da čita „Ja sam ćaknut“ kada joj je otac u krevetu okrenut leđima, što je, izgleda, veći deo vremena.

23.00

Napunio sam kadu da se okupam i sipao majčino ulje od dunje i kajsije za aromaterapiju. Tečnost je isplivala na površinu vode i ličila je na naftnu mrlju koja je pobila veći deo živog sveta u Novoj Škotskoj. Trebalo mi je četvrt sata tuširanja pre no što sam uspeo da skinem taj mulj sa tela.

* Ulica u Londonu poznata po velikom broju privatnih medicinskih ordinacija, čije je ime postalo sinonim za privatnu medicinsku praksu. (Prim. prev.)

Izmerio sam proćelavo mesto na temenu koristeći dva ogledala. Sada je veličine ekstrajakih mentol bombona *Trebor*.

Proverio mejl. Stigao je samo jedan od moje sestre Rouzi, kojim me obaveštava da razmišlja o tome da napusti Univerzitet *Hal*; razočarana je u nanobiologiju. Kaže da je Sajmonu, njenom dečku, potrebna neprestana pomoć ne bi li savladao svoju zavisnost od kokaina. Zamolila me je da ne kažem našim roditeljima za njenu nedoumicu pošto su oni oboje puni „predrasuda“ kada su u pitanju ovisnici o kokainu.

Kao i obično, bilo je i reklamnih pisama od firme koje mi nude da produžim penis.

Nedelja, 6. oktobar

Mlad mesec

Moja majka se čitav dan snuždeno vrmala po kući u kućnoj haljini. U tri sata po podne, pitao sam je da li namerava da se očešlja i obuče. Rekla je: „Zašto bih? Tvoj otac ne bi primetio ni kada bih šetala unaokolo gola sa ružom u zubima.“

Moj otac je čitav dan sedeo kraj muzičkog stuba i puštao i puštao ploče Roja Orbisona.

Njihov brak je očigledno mrtvo slovo na papiru. Kao da žive u nekom Bergmanovom filmu. Možda bi trebalo da im kažem da nema izgleda da njihova kći dobije Nobelovu nagradu, pošto izbegava laboratoriju i posvećena je borbi za odvikavanje od droge. To bi ih malo oživelo i nateralo da pričaju jedno s drugim. Ha ha ha.

Proveo popodne pišući pisma. Taman što sam hteo da izađem iz kuće ne bih li se prošetao do poštanskog sandučeta, moja majka reče: „Ti si jedina osoba za koju znam da koristi klasičnu poštu, sporu kao puž.“

Odgovorih joj: „Ti si jedina osoba za koju znam da i dalje veruje da je pušenje dobro za pluća.“

Nisam hteo da joj kažem da sam pisao Džordan* i Dejvidu Bekamu, pa požurih da izađem iz kuće pre no što je mogla da vidi imena i adrese na kovertama.

Džordan	Šetalište visterija
c/o <i>Dejli Star</i>	Ešbi de la Zouk
<i>Grupa Ekspres Njuzpejper</i>	Lesteršir
Ulica Louer Tems br. 10	
London EC3	6. oktobar 2002.

Draga Džordan,

Pišem knjigu o poznatim ličnostima i tome kako im slava uništava živote. Ja znam o čemu pričam. Devedesetih godina sam i sâm bio slavna ličnost i imao svoj šou na kablovskoj TV pod nazivom *Dobro iznutra!* Onda me je mašina slave ispljunula, kao što će i vas ispljunuti jednoga dana.

Voleo bih da ugovorimo intervju, dana koji bi nam oboma odgovarao. Vi biste morali da dođete ovde u Lester zato što sam ja zaposlen, sa punim radnim vremenom. Meni odgovara nedeljom po podne.

Uzgred, nedavno sam razgovarao sa svojim ocem o vašim grudima. Obojica smo se složili da su one veoma zastrašujuće. Moj otac je rekao da bi čovek mogao da upadne u taj dekolte i da ga danima ne nađu.

Moj prijatelj Parvez ih je opisao kao oružje za masovno uništenje, a moj lekar specijalista za osteopatiju predvideo je da ćete u budućnosti imati problema sa donjim delom kičme zbog težine kojom je preopterećen vaš grudni koš.

Priča se da razmišljate da ugradite još veće implante. Molim Vas da ponovo razmislite. Molim Vas, javite se na gorenavedenu adresu. Bojim se da vam ne mogu ponuditi honorar niti putne troškove, ali

* Džordan (Keti Prajs) – plavokosa britanska manekenka i TV zvezda, poznata po višestrukim ugradnjama silikona i raskalašnom životu kojim se često bavi žuta štampa. (Prim. prev.)

ćete svakako dobiti besplatan primerak knjige (radni naslov *Slavne ličnosti i ludilo*).

S poštovanjem, gospođo,
Vaš pokorni i odani,
A. A. Mol

Dejvid Bekam	Šetalište visterija
c/o Fudbalski klub <i>Mančester junajted</i>	Ešbi de la Zouk
Old Treford	Lesteršir
Mančester M16	6. oktobar 2002.

Dragi Dejvide,

Molim Vas da odvojite nekoliko trenutaka da biste pročitali ovo pismo. Ja nisam neki bezvezni fudbalski navijač koji traži potpisanu fotografiju.

Pišem knjigu o poznatim ličnostima i tome kako im slava uništava živote. Ja znam o čemu pričam. Devedesetih godina sam i sâm bio slavna ličnost i imao svoj šou na kablovskoj TV pod nazivom *Dobro iznutra!* Onda me je mašina slave ispljunula, kao što će i vas ispljunuti jednoga dana.

Voleo bih da ugovorimo intervju, dana koji bi nam oboma odgovarao. Vi biste morali da dođete ovde u Lester zato što sam ja zaposlen, sa punim radnim vremenom. Meni odgovara nedeljom po podne.

I molim Vas, nemojte se uvrediti ovim što ću vam reći – možda niste bili u školi kada se učila gramatika – ali izgleda da ne poznajete osnove gramatike, tj. sinoć ste na televiziji rekli: „Vidô sam Viktoriju na video spotu kad je bila Spajsica i, znate, rekô mom ortaku, mislim da sam baš vidô ribu s koju ću da se oženim.“

Rečenica bi trebalo da glasi: VIDEO sam Viktoriju U video spotu kada je bila Spajsica i REKAO svom ortaku, mislim da sam upravo VIDEO devojku KOJOM ću se oženiti.

Molim Vas, javite se na gorepomenutu adresu. Bojim se da vam ne mogu ponuditi honorar, niti putne troškove, ali ćete svakako dobiti besplatan primerak knjige (radni naslov *Slavne ličnosti i ludilo*).

S poštovanjem, gospodine,
Vaš pokorni i odani,
A. A. Mol

Ponedjeljak, 7. oktobar

Dok sam išao kući, pozvao sam svog advokata, Dejvida Barvela. Njegova sekretarica, Anđela, rekla mi je: „Gospodin Barvel je zauzet. Ima napad astme zbog novog tepisona koji su postavili preko vikenda.“

Obavestio sam je da očekuje dopis od Marka B'astarda u vezi sa ugovorom o zakupu stana br. 4, *Stara fabrika akumulatora*, Pacovsko pristanište, Kanal Grand Junion, Lester.

Ona ogorčeno reče: „Neću da se gnjavim da obaveštavam gospodina Barvela. Sav posao je na meni. On samo sedi za stolom i igra se inhalatorom.“

Morao sam deset minuta da čekam ispred radnje; gospodin Karlton-Hejs je imao problema sa pronalaženjem mesta za parkiranje. Posmatrao sam ga dok je išao Glavnom ulicom. Izgledao je kao da je na samrti. Ne znam koliko dugo će moći da drži radnju. Eto koliki sam baksuz.

Reče: „Dragi moj, užasno mi je žao što si me čekao.“

Uzeh ključeve od njega i otvorih vrata. Čim smo ušli, on se nasloni na najnovija izdanja biografija kako bi predahnuo.

Rekoh mu: „Kad biste ovde imali nekoliko fotelja i troseda kao što sam predložio, mogli biste da sednete i bilo bi vam udobno.“

On reče: „Adrijane, dragi moj, ne prodajemo mi nameštaj kao oni u *Habitatu*, već knjige.“

Rekoh: „Mušterije u današnje vreme očekuju da mogu da sednu u knjižari, a očekuju i šolju kafe i da mogu da odu do toaleta.“

On reče: „Dobro vaspitana osoba mokri, prazni creva i pije kafu pre no što izađe iz kuće.“

Tokom dana smo imali uobičajeni broj pomahnitalih mušterija. Jedan čovek crvenkastožute brade, sa naočarima oblepljenim lepljivom trakom, zaluđenik za parne lokomotive, pitao me je da li imamo primerak reda vožnje transsibirske železnice iz 1954. godine, na ruskom jeziku. Pokazao sam mu odeljak sa knjigama o železnici i rekao mu da pregleda ubuđala periodična izdanja vezana za železnicu, koja gospodin Karlton-Hejs uporno drži u asortimanu.

Jedna žena kratke kose i sa velikim naušnicama pitala je da li nas zanima da otkupimo prvo izdanje *Ženskog evnuha*.^{*} Ja ga ne bih otkupio. Bilo je u veoma jadnom stanju, nedostajao je zaštitni omot, a stranice su bile pune komentara i uzvičnika ispisanih crvenim mastilom. Međutim, gospodin Karlton-Hejs se umešao i ponudio ženi petnaest funti. Ponekad se osećam kao da radim u dobrotvornoj ustanovi, a ne u najstarijoj lesterskoj prodavnici polovnih i antikvarnih knjiga.

Ipak, taman smo hteli da zatvorimo kada uđe jedna devojka i upita da li imamo primerak knjige *Opremanje vaših kućica za lutke u ridžensi stilu*. Koliko sam mogao da razaberem, imala je osrednje dobru figuru i ne tako loše lice. Ručni zglobovi i prsti su joj bili tanki, baš kao što se meni sviđa kod žena. Zato sam proveo neko vreme praveći se da tražim tu knjigu po policama.

Upitah: „Jeste li sigurni da postoji takav naslov?“

Ona reče da je nekada imala jedan primerak, ali ga je pozajmila koleginici koja se bavi istim hobbijem, a onda je ova emigrirala u Australiju i odnela knjigu sa sobom. Izrazio sam svoje saosećanje i nabrojao joj sve knjige koje sam tokom godina pozajmljivao i više ih nikada nisam video. Ispričala mi je da ima zbirku od osamnaest kućica za lutke i da je veći deo nameštaja sama napravila, uključujući i presvlake malenih fotelja i kačenje

^{*} Roman Džermejn Grir, jedno od najznačajnijih i najuticajnijih dela feminističke literature iz 1970. god. (Prim. prev.)

malenih zavesa. Pomenuo sam da će mi trebati neko da mi napravi zavese kada se budem uselio u svoj novi stan i pitao je da li bi je to zanimalo. Rekla je da su najduže zavese koje je ikada napravila bile duge samo petnaest centimetara.

Kosa bi joj živnula uz malo kolor šampona, ali su joj oči prilično lepe, iako nosi naočari. Kazao sam joj da ću večeras, kada se vratim kući, potražiti knjigu na internetu i zamolio je da svrati sutra.

Pitao sam je kako se zove i zatražio broj telefona na koji mogu da je zovnem.

„Zovem se M. Flauers“, reče. „Nemam mobilni telefon jer je štetan za zdravlje, ali možete da me zovete na kućni broj mojih roditelja.“ I dade mi broj.

Gospodin Karlton-Hejs reče: „Ona radi u *Kantri orgeniksu*, prodavnici zdrave hrane na pijaci.“

Odosmo u pomoćnu prostoriju. Ja sam prebrojavao pazar, a gospodin Karlton-Hejs je sedeo za radnim stolom, pušio lulu i čitao knjigu pod nazivom *Persija: kolevka civilizacije*.

Upitah ga šta se desilo sa Persijom.

On reče: „Dragi moj, pretvorila se u Irak.“

Kada sam se vratio kući u Ešbi de la Zouk, odjurio sam u svoju sobu, uključio laptop i na Guglu ukucao „Opremanje vaših kućica za lutke u ridžensi stilu“. Izbacio mi je 281 sajt. Kliknuo sam Woodbooks.com i tu mi je ponuđen naslov *Pravljenje stilskog nameštaja za kućice za lutke* Dereka i Šile Roubotom, ali nigde se ne pominje ridžensi stil, pa sam pokušao kod *Mekmaris buk-sa*, gde su mi ponuđene dve knjige koje bi mogle odgovarati, *Opremanje vaših kućica za lutke* od 14,95 dolara i *Minijaturni vez za džordžijanske kućice za lutke: kraljica Ana, rani i kasni džordžijanski i ridžensi stil* od 21,95 dolara.

Odmah sam okrenuo broj koji mi je dala M. Flauers.

Javio se neki muškarac. Zabruna: „Ovde Majkl Flauers. S kim razgovaram?“

Rekoh da se zovem Adrijan Mol, da radim u knjižari i da bih želeo da razgovaram sa gospođicom Flauers.

Muškarac viknu: „Merigold! Tip iz knjižare.“

Znači zove se Merigold Flauers.* Nije ni čudo što mi nije rekla puno ime. Trebalo joj je vremena da dođe do telefona. Dok sam čekao, čuo sam u pozaditi Rolfa Herisa kako peva *Jake the Peg*.** Kada se to završilo, počela je pesma *Two Little Boys*. Da li je moguće da neko u Merigoldinoj porodici ima ploču, kasetu, kompakt-disk ili video Rolfa Herisa i zaista to *pušta*?

Napokon Merigold tiho reče: „Halo. Izvinite što ste čekali. Bila sam u nezgodnoj fazi sa ovčarskom pitom.“

„Jeli ste je ili je spremali?“, našalih se.

„Oh, spremala sam je“, reče ona ozbiljno. „Ako ne rasporedite šargarepu ravnomerno, cela se raspadne.“

Složih se s njom i rekoh joj da je ona očigledno perfekcionista kao i ja. Kazah joj za naslove koje sam pronašao. Ona reče da već ima primerak *Opremanja vaših kućica za lutke*, ali je bila oduševljena u vezi sa *Minijaturnim vezom*, pa me zamoli da joj naručim jedan primerak.

Ne bih li je zadržao na vezi, upitah je da li se prave i minijaturni, adaptirani stanovi za lutke. Ona reče da će proveriti u *Nacionalnom udruženju entuzijasta za minijature*, čiji je član, i da bi to mogao biti njen sledeći projekat.

Kada spustih slušalicu, obuze me onaj stari osećaj, ona mešavina radosti i straha koju osećam pre no što ću se zaljubiti.

* Engl.: *merigold* – neven; *flowers* – cveće. (Prim. prev.)

** Poznati muzičar, slikar i TV voditelj starije generacije, rodom iz Australije, prepoznatljiv po bradi, velikim naočarima i karakterističnim, neuobičajenim nastupima. (Prim. prev.)